

Arrest

nr. 69 026 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 31 mei 2010 en diende dezelfde dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 5 mei 2011 diende verzoeker, die verklaart België sinds het indienen van zijn eerste asielaanvraag niet meer te hebben verlaten, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 11 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend d.d. 12 augustus 2011 schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Chiri-Yurt. U bent getrouwd met M.(...) B.(...) (O.V. 6.635.350), met wie u vijf minderjarige kinderen heeft: zonen D.(...) (O.V. 6.635.350), M.(...) (O.V. 6.635.350), M.(...) (O.V. 6.635.350) en D.(...) (O.V. 6.635.350) A.(...) en dochter M.(...) (O.V. 6.635.350) A.(...). Uw broers K.(...) (roepnaam R.(...)) en B.(...) strijden zowel tijdens de eerste als de tweede Tsjetsjeense oorlog in het verzet tegen de Russische bezetter. Zelf helpt u de rebellen met medicatie, onderdak en voedsel en voert u gewonde mensen af. Op 17 januari 2000 sneuvelt Ramzan in de strijd en drie jaar later, op 27 oktober 2003, overlijdt uw andere broer A.(...) aan zijn verwondingen, nadat hij vrijgelaten werd uit de gevangenis. Wegens de betrokkenheid van uw broers bij de rebellen, worden u en uw familie gevisieerd door de autoriteiten. Dat is ook het geval voor de familie I.(...); uw kennis S.(...)-H.(...) I.(...) was immers commandant bij het Tsjetsjeense verzet. Uw twee overlevende broers trekken naar het buitenland waar ze asiel aanvragen: B.(...) naar Oostenrijk en I.(...) naar België (2004). Uw eigen problemen beginnen in 2003 als u te weten komt dat de autoriteiten naar u op zoek zijn. Vanaf dan komen Kadyrovsti en Russische soldaten een aantal keer per maand bij uw ouderlijk huis in Chiri-Yurt langs. U woont op dat moment al in Grozny, op de vlucht voor de invallen. Uw vrouw en kinderen blijven echter in Chiri-Yurt. Op 17 mei 2005 wordt u 's morgens vroeg van bij u thuis meegenomen door Kadyrovsti en Russische soldaten. U wordt meegenomen naar een onB.(...)ende plaats en ondervraagd over uw hulp aan de rebellen. Ze tonen u foto's van strijders (o.a. uw broer Ramzan) die u herkent maar u ontkent dat u iets te maken heeft met hen. In de nacht van 18 mei 2005 wordt u vrijgelaten en gaat u rechtstreeks naar uw neef Khalid in Grozny. Een week later gaat u terug naar uw dorp Chiri-Yurt waar u uw vrouw voor het eerst na uw vrijlating opnieuw ziet en spreekt. Een dag later gaat u opnieuw naar Grozny terwijl uw vrouw in Chiri-Yurt blijft. In de periode tot uw vertrek gaat u af en toe nog terug naar uw familie in het dorp. Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 20 augustus 2005 samen met uw vrouw en uw drie oudste kinderen. Met de trein reizen jullie naar Moskou waar jullie met een andere trein via Wit-Rusland naar Terespol (Polen) gaan. Daar vragen jullie asiel aan. Die aanvraag resulteert in een verlengbare tijdelijke 1 verblijfsvergunning voor u en uw gezin op basis van subsidiaire bescherming. Op 9 juni 2006 wordt uw zoon M.(...) in Polen geboren en op 5 maart 2008 uw zoon D.(...). Tijdens uw verblijf in Polen gaat u een aantal keer heen en weer naar Wit-Rusland om er uw schoonmoeder, -broer en -zus te ontmoeten. Vanuit Polen belt u vaak naar L.(...), een kennis in Tsjetsjenië. U was van plan haar te huwen als tweede vrouw. Aangezien u haar niet had kunnen meenemen naar Polen, beschuldigde ze u tegenover haar familie valselijk van verkrachting. Op 22 maart 2010 wordt u in Polen door drie mannen in elkaar geslagen. Volgens u waren dat familieleden van L.(...). De mannen bedreigen ook uw dochter te verkrachten eens ze achttien jaar is. U verlaat daarop Polen en trekt met uw gezin naar België waar u op 31 mei 2010 voor een eerste keer asiel aanvraagt. Op 9 juni 2010 krijgt u van de Belgische asielinstanties het bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Polen. Dat doet u echter niet en zonder het land te hebben verlaten, vraagt u op 5 mei 2011 voor een tweede keer asiel aan in België. Tijdens uw verblijf in België krijgt u van uw moeder te horen dat er een raid is geweest bij jullie thuis; u denkt door Kadyrovsti samen met Russische soldaten – meer details daarover weet u niet. Bij de raid raakt uw broer gewond. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw huwelijksakte, de drie Russische en twee Poolse geboorteaktes van uw kinderen, de zeven Poolse verblijfskaarten van u, uw vrouw en uw kinderen, uw intern Russisch paspoort, uw internationaal Russisch reispaspoort, een brief van uw moeder K.(...) A.(...) en een brief van uw kennis S.(...)-H.(...) I.(...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van B.(...)entenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag

naar bescherming dan ook noodzakelijk. Bij een eventuele terugkeer naar uw land verklaart u onmiddellijk gedood te zullen worden door Kadyrovsti en Russische soldaten omwille van de betrokkenheid van uw broers bij het verzet tijdens de oorlog en uw hulp aan uw broers en andere strijders (CGVS p. 4). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u omwille van dezelfde problemen als uw broer I.(...) A.(...) (OV 5.488.124) asiel aanvraagt (CGVS p.3). I.(...) A.(...) verwierf de Belgische nationaliteit op 24 december 2010. Als gevolg hiervan heeft zijn erkenning als vluchteling, waartoe werd besloten op 26 april 2005, de facto opgehouden te bestaan. Niettegenstaande de oorspronkelijke beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor uw broer I.(...), dewelke werd genomen rekening houdend met de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, kan eenzelfde beslissing niet genomen worden inzake uw asielaanvraag. Na een grondige analyse van uw individueel dossier en rekening houdende met de huidige veiligheidstoestand in uw herkomstregio, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Ten eerste kan u het Commissariaat-generaal **niet overtuigen van de invallen door de Kadyrovsti en Russische soldaten** bij u thuis die sinds 2003 plaatsvonden en waarbij u in 2005 opgepakt en meegenomen werd (CGVS p. 13). U en uw vrouw leggen hierover immers tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u dat uw arrestatie door de autoriteiten op 17 mei 2005 de eerste en enige keer was dat u meegenomen werd (CGVS p. 13, p. 17), terwijl uw vrouw verklaart dat u vaak werd meegenomen, zowel van bij uw ouders (in het dorp) tijdens zuiveringsacties voor ondervraging als van uit jullie appartement in 2005 (in Grozny) (CGVS vrouw p. 6-7). Hiermee geconfronteerd blijft u bij uw bewering dat u één keer werd meegenomen, in 2005. Daarop nogmaals gevraagd naar het verschil met de verklaringen van uw vrouw, antwoordt u ' Misschien miste ze met mijn broer. Als iemand van mijn broers thuis was, werd iedereen aangehouden. In het dorp waren er zuiveringsacties; je kon niet weg' (CGVS p. 17). Dit antwoordt heft deze tegenstrijdigheid echter niet op. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt immers duidelijk dat zij over u sprak. (CGVS vrouw p. 6) Daarnaast verklaart u dat u de dag na uw arrestatie vrijkwam en niet naar huis ging maar onmiddellijk naar uw neef in Grozny ging. Pas een week later ziet en spreekt u uw vrouw voor het eerst in Chiri-Yurt, zonder daarvoor contact te hebben gehad met haar (CGVS p. 15). Uw vrouw daarentegen verklaart dat men u na uw vrijlating aan een café in Chiri-Yurt vond en onmiddellijk naar uw ouders (die ook in Chiri-Yurt wonen) werd gebracht en dat ze u daar diezelfde dag nog zag (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'ik zag haar, maar ik zag haar niet die dag' en 'dat kan niet' (CGVS p. 18). Met deze woorden heft u deze flagrante tegenstrijdigheid echter niet op. Tenslotte verklaart u dat u in de periode tussen uw vrijlating en jullie vertrek bij uw neef Khalid in Grozny verbleef, dat u dan af en toe naar Chiri-Yurt ging maar dat u daar nooit bleef slapen, dat uw vrouw in die periode altijd in Chiri-Yurt bleef en dat jullie elkaar in Grozny enkel zagen op 20 augustus 2005 bij jullie vertrek (CGVS p. 16-17). Uw vrouw verklaart echter dat ze in die periode 1 à 2 keer per week naar Grozny kwam om te zien hoe het met u ging en dat u in die periode nooit naar huis in Chiri-Yurt kwam (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u ' Haar ouders zijn geschieden. Haar vader leeft in een dorp bij Grozny, haar moeder in Chiri-Yurt. Soms maakten we een babbeltje in zijn huis. Hij kwam nooit naar Khalids huis' (CGVS p. 18). Hiermee biedt u echter geen afdoende verklaring waarom u volgens u wel naar Chiri-Yurt ging en volgens uw vrouw nooit. Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de acties die de autoriteiten tegen u ondernomen zouden hebben en uw vermeende arrestatie op 17 mei 2005 en de nasleep ervan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen met de autoriteiten ernstig ondermijnd. Bovendien dient in dit verband nog gewezen te worden op uw uitspraak dat u een **document** bezit van het hoofd van de administratie in Chiri-Yurt dat bewijst dat u gefolterd werd tijdens uw vasthouding in 2005. U verklaart dat u het had toen u in Polen was, maar dat u het hier (in België) niet kan vinden. U verklaart dat uw advocaat zei dat u dat binnen de vijf dagen nog kan voorleggen (CGVS p. 7-8). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen hieromtrent. Voorts werden na grondig onderzoek **ernstige inconsistenties vastgesteld in uw verklaringen en deze van I.(...) A.(...)**, de persoon van wie u verklaart een broer te zijn, betreffende de gezinssamenstelling. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen u gevraagd werd naar uw broers en zussen, dat u drie broers en één zus hebt: R.(...), A.(...), K.(...) en R.(...). R.(...) en A.(...) zouden overleden zijn en K.(...) zou nog in Tsjetsjenië verblijven. U maakte hierbij geen melding van B.(...) of I.(...) als zijnde uw broers. (verklaring DVZ d.d. 12.05.2011, rubriek 30) Voor het Commissariaat-generaal maakt u dan weer melding van vijf broers (nl. K.(...) (ofte R.(...), K.(...)), B.(...) M.(...), A.(...), I.(...) en K.(...)). (CGVS p. 2, 9-10) Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over uw broers en zussen is weinig geloofwaardig te noemen. Bovendien komen de verklaringen van I.(...) A.(...), afgelegd in het kader van zijn asielprocedure, inzake zijn broers en zussen evenmin overeen met uw verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij twee broers, Musa en A.(...), en één zus, R.(...), te hebben. (I.(...) A.(...) - DVZ d.d.25.07.2003, rubriek 32) Ook in de

vragenlijst van het Commissariaat-generaal d.d.30.09.2003 maakte hij enkel melding van deze drie personen. (I.(...) A.(...) - vragenlijst broer dd. 30.09.2003, C, p. 4-5) In zijn asielrelaas verklaarde hij zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten dachten dat Ramzan A.(...) zijn broer was, terwijl hij in feite een neef was. (I.(...) A.(...) - DVZ d.d.25/07/2003, rubriek 42, p. 13; CGVS DB, p.16) Dat jullie zelfs geen gelijklopende verklaringen afleggen betreffende het aantal broers is geenszins geloofwaardig te noemen. Bovendien zijn jullie verklaringen aangaande K.(...) (R.(...)) op een cruciaal punt, met name uw verwantschap met hem, inconsistent. Deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaringen aangaande de samenstelling van uw familie. Deze vaststelling wordt verder onderbouwd door het feit dat u geen enkel officieel document neerlegt van het bestaan van K.(...) (R.(...)) en B.(...) A.(...), noch van uw verwantschap met hen, noch van het overlijden van K.(...) of A.(...). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk is dat uw paspoort geen patroniem bevat. Ook dit raakt aan de kern van uw asielrelaas. Immers, u verklaarde dat u bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië gedood zou worden omdat uw broers rebellen waren en u hen hielp. (CGVS, p.4, 10) Bovendien zouden er u foto's van uw broer Ramzan getoond zijn tijdens uw aanhouding in 2005 (CGVS p.14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen met de autoriteiten verder ondermijnd. Voorts legde u vage verklaringen af omtrent uw familielid Khalid, die voor de autoriteiten in uw land van herkomst werkt. Zo kon u niet zeggen welke functie hij uitoefent, noch bij welke dienst hij werkt. (CGVS p.3, 15) Dit is weinig aannemelijk te noemen daar u na uw arrestatie in mei 2005 tot aan uw vertrek bij hem woonde en het Khalid was die ervoor zorgde dat u Tsjetsjenië kon verlaten terwijl u problemen kende met de ordediensten. (CGVS p.8-9, 15) Gelet op de risico's die Khalid mogelijk nam door dit te doen, mag verwacht worden dat u meer details zou kunnen geven over zijn positie binnen de overheidsstructuren. Ten slotte blijkt uit uw verklaringen en de documenten die u neerlegt (zie documenten 1, 2 en 5 in administratief dossier) dat u zich na het begin van uw problemen met de autoriteiten (i.e. de invallen bij u thuis vanaf 2003) nog een aantal keer tot die autoriteiten in Tsjetsjenië heeft gewend, hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks. U verklaart dat u zich persoonlijk met uw vrouw op 1 oktober 2004 ging aanbieden op de burgerlijke stand van Shalinski district met jullie interne paspoorten om in het huwelijk te treden en dat u hierbij geen problemen kende (CGVS p. 2). Op 29 juni 2005 verkreeg u via ene K.(...) die bij de paspoortdienst werkt een internationaal reispaspoort. Daartoe gaf u hem uw intern paspoort en geld (CGVS p. 5). Daarnaast verklaart u dat u uw twee jongste kinderen (geboren op respectievelijk 5 juli 2006 en 5 maart 2008) ging registreren in het internationaal reispaspoort van uw vrouw op de Russische ambassade in Polen. Daartoe legde u uw intern paspoort voor en moest u een document ondertekenen. Deze procedure vormde echter geen probleem (CGVS p. 18). Het Commissariaat-generaal meent dat dit gedrag niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u een gegronde vrees voor vervolging, uitgaande van de autoriteiten, koesteren. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van uw gepland vertrek uit de Russische Federatie door onder uw eigen naam een reispaspoort aan te vragen, zij het onrechtstreeks via een kennis. Wat betreft uw **problemen met de familie van een Tsjetsjeense vrouw, L.(...), die u beloofd had om te huwen**, nl. de slagen die u in Polen kreeg op 22 maart 2010 van haar familieleden (CGVS p. 15-16), dient het volgende opgemerkt te worden. Gelet op de eerder beschreven ongeloofwaardigheid van uw problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, komt ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen op de helling te staan. U slaagt er evenmin in om voormelde problemen met de familie van L.(...) aannemelijk te maken. Bij uw eerste asielaanvraag maakte u, toen u gevraagd werd waarom u in België asiel aanvraagde, enkel melding van het feit dat u in Polen geen uitkering meer kreeg, dat u er schulden had omdat u de huur niet meer kon betalen en dat u gevochten heeft met Polen voor een plaats op de trein. U maakte geen enkele melding van problemen met familieleden van L.(...) (terugnameverzoek DVZ dd. 9.06.2010, vraag 19). Dat u van de problemen met de familieleden van L.(...) in Polen geen melding zou maken terwijl u wel melding maakte van een gevecht over een plaats in een trein, is niet geloofwaardig te noemen indien zij werkelijk plaatsgevonden zouden hebben, te meer daar u dit voorval in het kader van uw huidige asielprocedure identificeerde als de reden voor uw vertrek naar België vanuit Polen (CGVS, p.15-16) en u ten gevolge hiervan in het ziekenhuis zou zijn beland (CGVS, p.16). Bovendien legt u van dit bezoek aan het hospitaal geen enkel stavingstuk neer. Daarenboven vermeldt u in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag wat er met u zou gebeuren als u zou terugkeren naar uw land van herkomst enkel uw problemen met de autoriteiten, doch niets over eventuele problemen met de familie van L.(...) (CGVS p. 4) en u verklaart later dat u haar familie op zou zoeken en met hen zou spreken als u in Tsjetsjenië zou zijn (CGVS p. 17). Gelet op het voorgaande kan wat de door u verklaarde problemen met de familie van L.(...) in uw hoofdte dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vastgesteld worden. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de

dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Uw intern paspoort, uw internationaal reispaspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens van u, uw vrouw en uw kinderen die hier niet betwist worden. De Poolse pobytkarten van u en uw gezin hebben enkel betrekking op het u in dat land toegekende legale statuut, maar hebben geen bewijskracht tegenover de door u aangehaalde problemen in Tsjetsjenië of Polen. Wat betreft de twee brieven die u voorlegt (van uw moeder en van uw kennis S.(...)-H.(...) I.(...)) dient vooreerst te worden opgemerkt dat het telkens om (fax)kopies gaat zodat de echtheid van de stukken en hun inhoud niet nagegaan kan worden. Wat betreft de brief van uw moeder dient bovendien vastgesteld te worden dat het loutere beweringen betreffen van een naast familielid, die op geen enkele wijze objectief gestaafd worden. Een dergelijk document heeft slechts een uiterst beperkte bewijswaarde. Deze weegt niet op tegen de eerder gedane vaststellingen en kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Dit wordt verder onderbouwd door de vaststelling dat uw verklaringen ter zake op belangrijke punten zeer vaag waren. Zo vermeldt de brief van uw moeder dat er een inval is geweest in uw huis, maar u weet niet wanneer die raid plaatsvond en u heeft daar geen verdere details over gevraagd bij uw moeder. U verklaart dat uw broer als gevolg van de inval twee dagen in het ziekenhuis is beland maar wat hij precies had weet u niet omdat u er niet over spreekt. Verder verklaart u niet gevraagd te hebben bij uw broer of moeder of er sindsdien nog mensen bij u thuis langsgesproken zijn (CGVS p. 6-7). Een dergelijke beperkte kennis van feiten die kunnen wijzen op een actuele vrees voor vervolging en het nalaten om zich hierover verder te informeren vallen geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. In verband met de brief van I.(...), die als commandant van het verzet in Chiri-Yurt uw hulp aan de rebellen zou bevestigen (CGVS p.7), dient opgemerkt te worden dat het ook hier louter beweringen betreffen die op geen enkele wijze objectief gestaafd worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de inhoud ervan beperkt. Deze weegt dan ook niet op tegen de eerder gedane vaststellingen. **C. Conclusie**
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan :

"Discussie

1. Analyse van de argumenten van het CGVS

De beslissing van het CGVS is negatief. De redenen voor het negatieve antwoord in de procedure ten gronde zijn o.a. de volgende:

- Verzoeker kon de CGVS niet overtuigen van de invallen door de Kadyrovsti en Russische soldaten

De GCVS stelt dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de invallen sinds 2003.

De CGVS verklaarde dit met volgende woorden:

"Zo verklaart u dat uw arrestatie door de autoriteiten op 17 mei 2005 de eerste en enige keer was dat u meegenomen werd terwijl uw vrouw verklaart dat u vaak werd meegenomen, zowel van bij uw ouders (in het dorp) tijdens zuiveringsacties voor ondervraging als van uit jullie appartement in 2005 (Grozny)". De vrouw van verzoeker en verzoeker zelfs zijn zeker dat dit een misverstand is.

De vrouw heeft van de zuiveringsacties gesproken, en heeft gezegd, dat verzoeker en de broers van verzoeker werden meegenomen. " De vrouw verwisselde zeker de broers met de verzoeker.

Ze zelfs woonde niet met verzoeker samen op die tijd van de zuiveringsacties. Ze wiste alleen maar van de moeder van verzoeker van de zuiveringsacties. De broers van verzoeker werden meegenomen. De vrouw van verzoeker kon ook niet vertellen, hoe lang de mannen werden meegenomen. Dit weet ze niet omdat ze niet met verzoeker samen leefde.

De vrouw van verzoeker kon dus niet weten, of verzoeker zelf werd meegenomen. Ze wist alleen van de moeder van verzoeker dat zuiveringsacties gebeurden. Ze kon ook niet meer weten omdat verzoeker niet met haar daarover heeft gesproken (pagina 6 van haar verhoorverslag).

De verklaringen van de vrouw van verzoeker hebben dus geen bewijswaarde, omdat de vrouw geen directe getuige van de vasthoudingen was.

In de rechtspraak wordt het indirecte getuigenis niet verworpen, maar het blijkt dat het indirecte getuigenis een schending van de rechten van verdediging is (Rb. Brussel 28 april 1997, JLMB 1998, 381: "Hoewel de rechtspraak de indirecte getuigenis niet op absolute wijze verwerpt, neemt dat niet weg dat er redenen zijn om zich terughoudend op te stellen, aangezien de essentie van het verhoor van een getuige het verzamelen van informatie is, die hij persoonlijk heeft kunnen vaststellen en aangezien de feitenrechter niet kan worden geconfronteerd met een groot aantal inlichtingen, zelfs gewone geruchten waaruit hij onmogelijk bewijskrachtige gegevens kan halen. Het zonder beperking toelaten van de indirecte getuigenis is trouwens van aard de rechten van de verdediging op ernstige wijze te verzwakken, aangezien de indirecte getuigenis daarenboven de uitdrukking dreigt te worden, via de verklaringen van de getuige, van de grieven van één van de partijen").

Het is dus niet aanneembaar dat de CGVS op grond van de verklaringen van de vrouw van verzoeker, die geen directe getuige van zuiveringsacties was, de verklaringen van verzoeker als niet geloofwaardig aanziet.

De vrouw van verzoeker kon dus alleen maar vermoeden, dat verzoeker zelf ook werd meegenomen. Ze wiste het niet en kon het niet weten. Ze hoorde alleen de geruchten, die de ronde gingen en volgens die bij AYUBOV binnengevallen was (pagina 7 van haar gehoorverslag). De hoorde van burens dat zuiveringsacties plaatsvonden. Die hebben haar dan ook verteld dat de familie AYUBOV werd meegenomen.

Het is dus begrijpelijk dat de vrouw van verzoeker vermoedde, dat verzoeker zelf ook al voor 2005 werd meegenomen, omdat ze altijd hoorde, dat de familie AYUBOV gedurende de zuiveringsacties werd meegenomen.

De verklaringen van de vrouw van verzoeker a fortiori begrijpelijk omdat ze met zekerheid weet dat verzoeker op 17 mei 2005 werd meegenomen door mensen in uniform. Het was dus meer dan begrijpelijk dat ze vermoedde dat verzoeker zelf ook meegenomen werd gedurende de zuiveringsacties, zonder het met zekerheid te weten.

Dit wordt ook door verzoeker bevestigd. Deze zei dat zijn vrouw hem "met zijn broer miste. Als iemand van de broers thuis was, werd iedereen aangehouden" (pagina 17 verhoorverslag van verzoeker). De geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker kan men dus niet in twijfel trekken.

De geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker kan men dus niet in twijfel trekken.

Volgens verzoeker wordt hij op 17 mei 2005 morgens vroeg meegenomen uit het appartement, in die verzoeker met zijn vrouw en kinderen woonde.

De vrouw bekrachtigt dat 3 mannen in uniform en met maskers binnenkwamen en verzoeker buiten duwden. Nadat verzoeker naar buiten geduwd werd zochten de mannen het huis door. Andere mannen wachtten in de auto.

Ook verzoeker bekrachtigt dat twee of drie mannen gemaskeerd waren, binnenkwamen en hem naar buiten duwden.

Dit is de kern van het asielrelaas, met name de acties van de autoriteiten die de autoriteiten tegen verzoeker ondernomen hebben. In deze punt stemmen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw overeen.

Als essentiële punten van de verklaringen geloofwaardig zijn, kunnen tegenstrijdige verklaringen wat details betreft niets aan deze geloofwaardigheid veranderen (Raad Vreemdelingenbetwistingen (4e k.) nr. 27.580, 19 mei 2009: T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 323).

De verklaringen van verzoeker zijn dus geloofwaardig. Het is dus bewezen, dat verzoeker vastgehouden, geslagen, met foto's van de rebellen (o.a. Ramzan) geconfronteerd, en daarna weer vrijgelaten werd.

- Tegenstrijdigheden betreffende het verblijf van verzoeker na zijn vrijlating

Nadat verzoeker werd vrijgelaten door de autoriteiten ging hij naar Grozny, bij zijn neef K. Pas een week later zag verzoeker zijn vrouw voor het eerst na de vrijlating. Zijn vrouw weet dat hij vrij was, omdat K haar dat vertelde.

Tussen de vrijlating en het vertrek naar Polen ging verzoeker af en toe naar Chiri-Yurt, waar zijn vrouw en de kinderen leefden.

Zijn vrouw zou verklaard hebben dat ze hem de dag van de vrijlating nog heeft gezien. De vrouw van verzoeker kan niet verklaren waarom dit zo in het gehoorverslag staat. Het is zeker dat ze zich een week na de vrijlating voor het eerste keer na de vasthouding van verzoeker hebben gezien.

De ongerijmdheden voor sommige details betreffende te tijd tussen de vrijlating en het vertrek van verzoeker wijzigen niets aan de vaststelling, dat de vrees voor arrestatie op de grond van de activiteiten van verzoeker en zijn broers, en dat het relaas van verzoeker geloofwaardig is.

Men moet weten dat de ouderen van verzoeker in Chiri-Yurt en de ouderen van zijn vrouw in Chiri-Yurt en in Grozny wonen. Het appartement van verzoeker en zijn vrouw is in het dorp Chiri-Yurt, en verzoeker verbleef na zijn vrijlating in Grozny. De vrouw leefde met de kinderen bij haar ouders. Verzoeker en zijn vrouw ontmoetten dus in Chiri-Yurt (bij de ouders van de vrouw van verzoeker) en in Grozny (in het huis van de haar vader).

Verzoeker en zijn vrouw bekrachtigen dus dat verzoeker tussen de vrijlating en het vertrek in Grozny verbleef.

De ongerijmdheden betreffende de plaats waar verzoeker en zijn vrouw ontmoetten zijn dus enkel details, en door de niet precieze vragen te verklaren.

Zo vroegde de CGVS, of verzoeker "in die periode soms naar thuis in Chiri-Yurt" kwam. Op deze vraag heeft de vrouw van verzoeker met "nooit" geantwoord. De vraag was helemaal niet precies. Wat bedoelt men met "thuis in Chiri-Yurt komen"?

Bedoelt het dat hij daar geslapen heeft?

Bedoelt het dat hij naar hun appartement is gegaan?

Bedoelt het dat hij bij de ouders van verzoeker in Chiri-Yurt is gegaan, of bij de ouders van de vrouw van verzoeker?

De vrouw van verzoeker heeft alleen maar gezegd, dat verzoeker niet naar thuis in Chiri-Yurt is komen wonen. Ze wilde zeggen dat verzoeker nooit naar het gezamenlijke woonhuis kwam.

Dit is niet in tegenstrijdigheid met de verklaringen van verzoeker, die zegde dat hij naar Chiri-Yurt gegaan is om documenten te regelen.

De essentiële punt is dus dat verzoeker niet naar zijn appartement in Chiri-Yurt is teruggedaan nadat hij werd vrijgelaten, maar dat hij tussen de vrijlating en het vertrek in Grozny heeft gewoond.

Het relaas van verzoeker is dus geloofwaardig, et wordt door de verklaringen van de vrouw in de essentiële punten bekrachtigd.

Tegenstrijdige verklaringen wat details betreft zijn in de boven genoemde omstandigheden begrijpelijk en kunnen niets aan de geloofwaardigheid van de gehele verklaringen veranderen.

Daarom vraagt verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het dossier onderzoekt en het beroep voor ontvankelijk en gegrond verklaard.

- Ernstige inconsistenties in de verklaringen van verzoeker en deze van zijn broer I. A. betreffende de gezinssamenstelling

Verzoeker heeft vijf broers en een zus: R. (KH.), A., KHA., I., B. en R..

R. en A zijn overleden, KHA. verblijft nog in Tsjetsjenië.

I. heeft een asielaanvraag in België ingediend, B. in Oostenrijk.

I. verklaarde in het kader van zijn asielprocedure, dat hij twee broers (M. en A.) en een zus (R.) heeft.

Hij verklaarde in zijn asielrelaas dat R. zijn neef is.

In het kader van zijn asielprocedure gaf I. geen volledige informatie aangaande de gezinssamenstelling, omdat hij vreesde, dat men zijn broers en zusters, die nog niet overleden zijn, kon vinden.

Deze vrees bestaat nu natuurlijk niet meer. I. bekrachtigt nu, dat hij de broer van verzoeker is (document 8). Dit document moet nog vertaald worden.

Als de raad voor vreemdelingenbetwistingen twijfel zou hebben dat I. de broer van verzoeker is, biedt verzoeker de DNA-analyse aan.

- Problemen met de familieleden van Lisa

Als verzoeker terug moet gaan naar Polen loopt hij en zijn dochter een ernstig risico problemen met de familieleden van Lisa te krijgen.

Verzoeker gaf aan, dat hij een gevecht met de familieleden van Lisa in Polen had en op grond van dit gevecht is hij in het ziekenhuis is beland.

De CGVS stelde, dat dit niet geloofwaardig is, omdat verzoeker geen stavingstuk van dit bezoek aan het hospitaal neerlegt.

Verzoeker legt nu de bewijsstukken van zijn bezoek aan het hospitaal neer (document 9).

Problemen van verzoeker in Polen zijn niet doorslaggevend voor de asielaanvraag van verzoeker. Omdat verzoeker niet naar Polen werd uitgewezen, is België nu verantwoordelijk voor de asielaanvraag en moet dus de vluchtelingenstatus op grond van zijn vrees in zijn land of herkomst toekennen (artikel 5 van de overeenkomst van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend).

- Verzoeker heeft zich nog na het begin van de problemen tot de autoriteiten gewend

Het CGVS meent dat het niet geloofwaardig lijkt dat verzoeker de autoriteiten op de hoogte zou stellen van de gepland vertrek uit de Russische Federatie door onder zijn eigen naam een reispaspoort aan te vragen, zij het onrechtstreeks via een kennis.

De verzoeker heeft nooit zelf een reispaspoort aangevraagd, maar deed het onrechtstreeks via een kennis (Kha.), die bij de paspoortdienst werkt. Er bestond dus geen gevaar voor de verzoeker. omdat Kha. alles voor hem regelde.

Men moet weten dat verzoeker 300 dollar per paspoort betaalde.

De autoriteiten wisten dus niet, waar verzoeker precies leefde, en er was geen gevaar voor verzoeker, omdat hij Kha. voor het paspoorten betaalde...

II. Aangaande de vluchtelingenstatus van verzoeker

De Conventie van Geneve definieert een vluchteling die persoon, die uit "gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan zij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees. niet wil inroepen".

Verzoeker moet dus omwille van deze definitie als vluchteling worden erkend.

Hij voldoet alle criteriums van deze definitie:

- Behoren tot een bepaalde groep (rebellen, strijders)

Het is duidelijk dat verzoeker tot een minderheid behoort, die vervolgd wordt en geen bescherming door de overheid kan inroepen. Hij behoort tot de Tsjetseen minderheid, die de strijders, die voor

onafhankelijkheid streden, hielp. Hij valt wel onder de categorie van personen die op grond van de hulp aan de strijders worden vervolgd.

Er bestaat geen twijfel dat verzoeker in Chri-Yurt leeft en werkt (document 4).

Hij heeft de strijders geholpen die voor onafhankelijkheid streden. Hij wordt door de Russische autoriteiten als rebel aangezien.

- Gegronde vrees van vervolging en actualiteit van de vrees

De verklaringen van verzoeker zijn geloofwaardig. Omwille van zijn activiteit en die van zijn broers werd hij vastgehouden, geslagen, met foto's van de rebellen (o.a. Ramzan) geconfronteerd, en daarna weer vrijgelaten.

Huiszoeking worden ook vaak gemaakt.

De moeder bekrachtigt, dat de autoriteiten nog op zoek van verzoeker zijn. Verzoeker leegt het origineel neer (document 5). De vrees is dus actueel.

Ook de verklaringen van I. S.-K. bekrachtigen, dat verzoeker de rebellen heeft geholpen gedurende de oorlog. Hij bevestigt ook dat de zuiveringsacties plaatsvonden en dat verzoeker vastgehouden werd. Ook hier kan verzoeker het origineel neerleggen (document 6).

Een kopie van een schrijven verklaard de omstandigheden van de vasthouding d.d. 17.05.2005 (document 7). Het origineel van dit schrijven is in Polen. Dit document moet nog worden vertaald.

Gedurende zijn verhoor kon verzoeker dit document niet neerleggen, omdat hij het in België niet kon vinden. Maar verzoeker informeerde de CGVS al lang dat er een document bestaat dat bewijst dat hij werd gefolterd tijdens zijn vasthouding. Verzoeker heeft dit document nu gevonden en leegt het dus voor.

Verzoeker vraagt de CGVS, het volledig dossier uit Polen naar België te laten komen, omdat in dit dossier belangrijke informatie zijn. Een goede informatie moet bovendien over een volledig dossier beschikken, voordat ze een beslissing neemt...

Een getuigschrift beschrijft daarenboven de verwondingen, die de verzoeker na de vasthouding en ondervraging had (document 8).

Het is dus heel duidelijk dat verzoeker op 17 mei 2005 werd vastgehouden, omdat hij als rebel wordt aangezien. De bewijsstukken komen met de verklaringen van verzoeker overeen. Dit is de kern van zijn asielrelaas, en de reden omdat hij vertrokken is.

Vasthoudingen en bevragingen in deze wijze gebeuren in Tsjetsjenië heel vaak (zie document 3 - Urs Rybi: *Caucase du Nord: conditions de sécurité et droits de l'homme*; Tchétchénie, Ingouchie et Daghestan, pagina 10 van 24 - zie ook rapport, die het administratief dossier is bijgevoegd, pagina 7).

Onder deze omstandigheden zijn de verklaringen van verzoeker heel geloofwaardig. Verzoeker vreest vervolgd te worden in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië.

Deze vasthoudingen, bevragingen en de vrees, dat dit nogmaals zou gebeuren zijn bovendien zeker niet in overeenstemming met het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens.

Het is dus heel geloofwaardig dat de autoriteiten op zoek naar verzoeker zijn, en dat hij een ernstig risico loopt gedood te worden bij een terugkeer naar Chri-Yurt. De bewijzen van de vervolging zijn evident

Verzoeker is overtuigd dat zij aan de criteria van art. 1, A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 voldoet en dus als vluchteling herkend moet worden.

Betreffende de subsidiaire bescherming
Artikel 48/4 wet vreemdelingen zegt:(...)
Artikel 48/5 van dezelfde wet zegt:(...)

In aanwending van deze wettelijke criteria vervult verzoeker zeker de voorwaarden om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen.

De CGVS stelde alleen dat “ook als Tsjetsjenië niet vrij van problemen is, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”.

Uit de informatie, waarover de CGVS beschikt, en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt dat “het geweld zich vooral in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov” (pagina 6 van 25), en dat “de schendingen doen zich voor onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering en tijdens detentie. Buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra” (pagina 7 van 25). Het blijkt ook uit dit rapport dat “personen, die verdacht worden van hulp aan de strijders kunnen in sommige gevallen zeer ernstig veiligheidsrisico lopen” (pagina 14).

Uit de voorgenoemde feiten blijkt heel duidelijk, dat verzoeker verdacht wordt van hulp aan de strijders. Hij loopt dus een ernstig veiligheidsrisico. Zoals in 2005 loopt hij het risico weer vastgehouden te worden, en tijdens de detentie gefolterd te worden. Niemand kan weten of hij dan vrijgelaten wordt.

De situatie in Grozny is bovendien heel gevaarlijk. “Uit een analyse door Cedoca van de incidenten geregistreerd door Voinenet tussen 1 april 2010 en 31 maart 2011 blijkt dat veruit de meeste incidenten zich in die periode in de stad Grozny voordeden” (pagina 19 van het rapport).

De oudste zoon van verzoeker moet, bij een terugkeer, de militaire dienst vervullen, als hij achttien jaar oud wordt. Als hij dat niet doet maakt hij zich aan een strafbaar feit schuldig. Bij mensen, die uit het buitenland terugkeren, is het gevaar nog groter, mishandeld te worden. Terugkerende personen behoren aan een heel kwetsbare groep. Het late vervullen van de militaire dienst is dus met een heel groot risico op ernstige schending van mensenrechten verbonden. Een mishandeling is in dit geval bijna zeker (zie document II: Urs Rybi: Tschetschenien: Rückkehr von russischen Staatsbürgern und Wehrdienstpflicht; Auskunft der SFH Länderanalyse - met vertaling).

In het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië loopt de verzoeker en zijn familie dus een ernstig risico op ernstige schade zoals bepaald in Artikel 48/4 wet vreemdelingen.

Verzoeker vraagt de RVV dus, de subsidiaire protectie toe te kennen, op basis van artikel 48/4 wet vreemdelingen.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. De omstandigheid dat de verzoekende partij in een “*veilig derde land*” dan wel in een “*eerste land van asiel*” heeft verbleven of beschikt over een “*reëel vestigingsalternatief*”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekende partij in een ander land erkend werd als vluchteling, zij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om haar asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij zij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zo haar in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan de verzoekende partij geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij zij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Polen subsidiaire bescherming genoot (stuk 13, Documenten, Poolse Pobytkarten: “*ochrona uzupelniająca*”). Uit niets blijkt dat de verzoekende partij deze bescherming op frauduleuze wijze heeft verkregen noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft de verzoekende partij er geen rechtstreeks belang bij dat haar asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in het licht van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, met name de Russische Federatie. Er is dan ook geen reden om het door verzoeker in dit kader opgeworpen risico op ernstige schade omwille van de dienstplicht van zijn zoon inhoudelijk te bespreken. Het onderzoek van onderhavige asielaanvraag blijft beperkt tot een beoordeling van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij ten aanzien van haar land van nationaliteit, tenzij zij een vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in het land waar zij subsidiaire bescherming genoot. In dat geval dient de asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar de bescherming werd verkregen dient te worden beschouwd als het land van vroegere gewone verblijfplaats.

2.5. Met betrekking tot de beoordeling van de vluchtelingenstatus in functie van het land van nationaliteit van verzoeker, met name de Russische Federatie, merkt de Raad vooreerst op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker verklaart door de Tsjetsjeense autoriteiten te worden gevisieerd, gezocht en vervolgd omwille van zijn betrokkenheid en die van zijn broers bij de rebellen. Verzoeker zou de rebellen hebben geholpen met medicatie, voedsel, het begraven van doden en het afvoeren van gewonden. Twee broers van hem, met name R. en B.-M., zouden zowel tijdens de eerste als de tweede Tsjetsjeense oorlog hebben meegestreden in het verzet tegen de Russische bezetter (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/06/2011, p. 9-10). De Raad stelt thans evenwel vast dat verzoeker omtrent de samenstelling van zijn gezin in het

algemeen en over zijn broers in het bijzonder, hoewel die een grote rol spelen in zijn asielrelaas, uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker drie broers te hebben, met name R., A. en Kh., en één zus, R. genaamd (stuk 10, Vragenlijst DVZ 12/05/2011, nr. 30). R. en A. zouden samen met een neef van verzoeker, B., die oorlogsjournalisten begeleidde, het rebellenleger hebben gediend en ze zouden zijn omgekomen bij gevechten (*Ibid.*, p. 2). Op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker ineens melding van vijf broers, met name R. (ofte Khu, Kha), A., Kh., B.-M. en I (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/06/2011, p. 3 en 10). Een zus vermeldde hij er niet, ofschoon de commissaris-generaal hem uitdrukkelijk naar alle namen van broers en/of zussen vroeg (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker herhaalde er dat twee van zijn broers strijders waren. Hij gaf, wanneer de commissaris-generaal hem vroeg om namen, aan dat het ging om: *"R.A., volgens pp heette hij Khu; Kha. was zijn bijnaam; andere broer heette B.-M. A; Va. is hun patroniem"* en verklaarde dat een van hen tijdens de strijd in 2000 vermoord werd in de bergen en dat de andere kon ontsnappen en zich nu in Oostenrijk bevindt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/06/2011, p. 9). Dit is, zo merkt de Raad op, zeer merkwaardig aangezien het sterk verschilt van en indruist tegen zijn eerdere verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij aangaf dat zijn broers R. en A. het rebellenleger hebben gediend en zij beiden in die strijd het leven hebben gelaten (stuk 10, interview DVZ 12/05/2011, p.2 en nr. 30, 'andere leden van de familie'). Bovendien blijken verzoekers verklaringen over de gezinssamenstelling af te wijken van de verklaringen die zijn beweerd broer, I. genaamd, hierover eerder in het kader van zijn asielprocedure heeft afgelegd. Laatstgenoemde, die eerder in België asiel aanvraag, en dit, zo beweert verzoeker althans (*Ibid.*, p. 3), om dezelfde redenen als verzoeker, die bij beslissing d.d. 26 april 2005 als vluchteling werd erkend en die op 24 december 2010 de Belgische nationaliteit verwierf, maakte tijdens zijn asielprocedure immers enkel melding van twee broers, M. en A., en één zus, R. genaamd. Verzoekers broer verklaarde ook zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten dachten dat R. (A.) zijn broer was, terwijl deze in feite een neef was (stuk 14, Landeninformatie, stuk 2, 'informatie asielaanvraag broer'). Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift op dat de inconsistenties tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn broer, I., te wijten zijn aan het feit dat deze laatste in het kader van zijn asielprocedure geen volledige informatie aangaande de gezinssamenstelling durfde te geven, uit vrees *"dat men zijn broers en zusters, die nog niet overleden zijn, kon vinden"* (Verzoekschrift, p. 6). Verzoeker merkt dienaangaande ook op dat deze vrees nu natuurlijk niet meer bestaat, verwijst verder naar een document dat hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd en waaruit zou moeten blijken dat I. nu bekrachtigt zijn broer te zijn en oppert tot slot dat *"als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen twijfel zou hebben, dat I. de broer van verzoeker is, biedt verzoeker de DNA-analyse aan"* (*Ibid.*, p. 6). Verzoekers betoogt overtuigt, zo merkt de Raad op, echter geenszins en verklaart allerminst de vastgestelde incoherenties. Immers, het document waaruit zou moeten blijken dat I. bevestigt de broer van verzoeker te zijn, is, zo stelt de Raad vast en verzoeker geeft dit ook zelf aan, niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor de Raad het niet in overweging neemt. Bovendien kan niet met zekerheid worden gesteld dat de geschreven verklaring werkelijk van de hand van I. is. De woorden die verzoeker in de mond van I. legt, met name zijn broer te zijn, worden niet aan de hand concrete en objectieve bewijsstukken aangetoond of aannemelijk gemaakt. Gelet op de bewijslast die in asielzaken op de verzoekende partij rust, is het in de eerste laats aan verzoeker om dergelijk concrete bewijselementen, zoals bijvoorbeeld de door hem gesuggereerde DNA- test, aan te brengen. Verzoeker blijft hierover echter in gebreke.

De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn broers en, meer in het algemeen, de samenstelling van zijn gezin, ondermijnt, net als de vaststelling dat zijn verklaringen inzake de gezinssamenstelling sterk verschillen van die van zijn beweerd broer I., op ernstige wijze de geloofwaardigheid van die verklaringen. Het doet tevens op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, gelet op de essentiële rol die enkele van zijn broers hierin vervullen. Deze zouden immers, zo beweert verzoeker, mee aan de basis liggen van zijn vervolgingsproblemen, dit omwille van hun bijdrage in de strijd tegen de Russische bezetter tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen.

2.6. Om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De vrees moet niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (*cf.* RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Het laatste

vervolgingsfeit waarvan verzoeker persoonlijk het slachtoffer zou zijn geweest en dat hij concreet weet te situeren, dateert van 17 mei 2005, de dag dat hij door Kadyrovsti en Russische soldaten zou zijn meegenomen naar een onbekende plaats waar hij zou zijn ondervraagd over zijn hulp aan de rebellen. Volgens verzoeker is men hem nadien blijven zoeken. Hij verwijst hiervoor naar een aan zijn verzoekschrift toegevoegde brief van zijn moeder, die, zo oppert hij, *“bekrachtigt, dat de autoriteiten nog op zoek van verzoeker zijn”*. Verzoeker besluit hieruit dat zijn vrees wel degelijk actueel is (Verzoekschrift, p. 8). De brief van verzoekers moeder heeft echter, zo merkt de Raad op, geen enkele bewijswaarde. Immers, het stuk biedt onvoldoende garanties op authenticiteit, daar het een (fax)kopie betreft. De echtheid van het stuk en de inhoud ervan kan dan ook niet worden nagegaan. Het betreffen bovendien loutere beweringen van een naast familielid, die op geen enkele wijze objectief gestaafd worden. Verzoeker blijkt, zo stelt de Raad vast, zeer onwetend omtrent de “raid” waarover in de brief wordt gesproken. Toen de commissaris-generaal hem vroeg wanneer die “raid” plaatsvond, antwoordde verzoeker: *“ik weet het niet; ik sprak er niet over met mijn moeder; ik was heel bang; mijn jongere broer was daar; ik weet niet wat ze willen, maar hij werd geslagen”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28/06/2011, p. 6). Toen hem daarna de vraag werd gesteld of hij naar meer details over deze “raid” vroeg, antwoordde hij: *“nee; ik weet dat ze mij zochten”* (*Ibid.*, p. 6). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg hoe hij weet dat hij wordt gezocht, wees verzoeker enkel zeer algemeen op die ene brief van zijn moeder. Verdere uitleg gaf hij niet. Verzoeker wist ook niet wat zijn broer, die als gevolg van de slagen die hij hem bij de “raid” waren toegediend twee dagen in het ziekenhuis zou hebben verbleven, precies van kwetsuren bij de raid had opgelopen. Hij verklaarde aan de commissaris-generaal dit niet te weten en er niet over te hebben gesproken (*Ibid.*, p. 6-7). Wanneer hem vervolgens werd gevraagd of er sinds de “raid” nog mensen waren langsgeslagen, verklaarde verzoeker: *“dat zeiden ze niet; ik hoorde er niets over”* (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker gaf ook aan hier niet naar te hebben gevraagd bij zijn broer of zijn moeder (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker vertoont, zo stelt de Raad vast, geen enkele interesse in de verdere afloop van zijn problemen na zijn vlucht uit Tsjetsjenië. Hij weet uit de brief van zijn moeder enkel dat er bij hem thuis een raid is geweest, doch moet alle verdere informatie omtrent die “raid” schuldig blijven, aangezien hij zijn moeder of zijn broer in Tsjetsjenië nooit om verdere uitleg heeft gevraagd. Dergelijke desinteresse en onwetendheid van verzoeker met betrekking tot het verdere verloop van zijn vervolgingsproblemen, waarvan ook zijn familie het slachtoffer is, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan en mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker maakt, afgezien van die ene “raid” waarover hij geheel onwetend blijkt, die hij niet in de tijd kan situeren en die enkel uit de brief van zijn moeder blijkt en dus allerminst bewezen wordt geacht, verder geen gewag van concrete feiten waaruit blijkt dat hij na zijn vlucht uit Tsjetsjenië eind augustus 2005 nog zou worden gezocht en vervolgd. Waar verzoeker verder beweert te hebben gehoord dat hij officieel beschuldigd wordt voor zijn hulp aan de rebellen, stelt de Raad vast dat hij deze algemene bewering niet met enig concreet en objectief gegeven weet te staven. Verzoeker toont niet aan dat hij tot op de dag van vandaag door de Tsjetsjeense autoriteiten zou worden gezocht naar aanleiding van zijn hulp aan de rebellen.

2.7. De stukken die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, met name een uitgebreid document over de veiligheids- en de mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus van de “Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés”, het attest waaruit blijkt dat verzoeker sinds oktober 2003 als timmerman aan de slag was, de reeds besproken brief van zijn moeder, de kopie van een brief van commandant I. S.-K., het door verzoeker als ‘document 7’ getitelde en gemarkeerde (kopie van een) ongedateerd schrijven, dat, zo beweert verzoeker, de omstandigheden van de aanhouding d.d. 17 mei 2005 beschrijft, het ongedateerde medisch getuigschrift dat volgens verzoeker de verwondingen beschrijft die hij zou hebben opgelopen bij zijn vasthouding en ondervraging, een attest van I.A., medische attesten uit Polen en een tekst over de dienstplicht van teruggekeerde russen, zijn niet bij machte de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen en wijzigen niets aan de vaststelling dat zijn vrees voor vervolging elk actueel karakter ontbeert.

Ter terechtzitting legt verzoeker een gefaxte vertaling neer van het stuk dat door hem als ‘document 7’ werd betiteld. De neergelegde vertaling werd niet voor eensluidend verklaard en wijzigt niets aan het feit dat het vertaalde stuk nog steeds een ongedateerde fotokopie betreft waarvan de bewijswaarde uiterst gering is.

De vaststelling dat verzoekers asielrelaas elk actueel karakter ontbreekt, volstaat om hem de vluchtelingenstatus te weigeren ten aanzien van het land van zijn nationaliteit, met name de Russische Federatie.

2.8. Inzoverre verzoeker zich beroept op problemen die hij zou hebben gekend in Polen, dat zoals hierboven gesteld dient te worden aanzien als zijn land van gewoonlijk verblijf, merkt de Raad op dat deze problemen in de bestreden beslissing ongeloofwaardig werden geacht. Deze problemen, met name fysieke aanvallen door de familie van Lisa, met wie verzoeker zou trouwen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 28/06/2011, p. 15-16) werden niet geloofwaardig geacht, onder andere omdat hij geen enkel stavingsstuk van zijn beweerde hospitalisatie neerlegde. Als bijlage bij zijn huidig verzoekschrift voegt verzoeker een aantal onvertaalde stukken toe die betrekking zouden hebben op deze hospitalisatie (Verzoekschrift, bijlage 10). Los van het feit dat de Raad door dit gebrek aan vertaling geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, dient te worden opgemerkt dat medische attesten nooit uitsluitel kunnen geven over de omstandigheden waarin de medische problemen zijn opgedoken. Verder merkt de Raad op dat verzoeker, vooraleer hij op grond van de problemen in Polen als vluchteling kan worden erkend, dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De problemen die verzoeker beschrijft met de familie van Lisa zijn echter van louter gemeenrechtelijke (familie- en strafrechtelijke) aard waardoor ze geen aanleiding kunnen geven tot de erkenning als vluchteling. Daarbij komt dat internationale bescherming slechts verkregen kan worden bij gebrek aan lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij niet naar de Poolse autoriteiten is gestapt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 28/06/2011, p.16). Bijgevolg kunnen de problemen in Polen onmogelijk aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN